

[Steffensen]

som man har lagt op her, og de punkter, som forslaget indeholder, inden for 10 år, så mener vi nok, at man tager munden for fuld. Vi er tilhængere af, at man roligt og støt arbejder videre efter de retningslinjer, som er givet.

Kristeligt Folkeparti er tilhænger af, at vi får fremskyndet udviklingen yderligere i retning af, at distriktspsykiatrien vinder mere frem i forhold til institutionspsykiatrien. Det er vores opfattelse, at det rent faktisk sker ikke blot ved de forsøgsprojekter, som er i gang en række steder, men også mange steder i amterne. Jeg har i hvert fald kendskab til amter, hvor man både har et gammelt statshospital, som man fik overdraget i 1976 og nu har moderniseret ganske kolossalt, og samtidig i det samme amt har bygget nye institutioner just for at forbedre den psykiatriske behandling for vore medborgere. Den udvikling skal vi passe på at vi ikke bremser. Det er vores opfattelse i Kristeligt Folkeparti, at mange amter har taget lignende initiativer.

Dér, hvor man kender problemerne bedst, i de enkelte amter, dér har man også størst mulighed for at løse dem på den bedste måde til gavn for alle vore samfundsborgere, også de svageste grupper, og man må jo betegne vore psykisk syge medborgere som en svag gruppe.

Da der er mange, der har været inde på forslagens enkelte elementer, vil jeg ikke gå nærmere ind på dem, men i øvrigt henvise til ministerens grundige omtale af forslaget, som vi helt kan tilslutte os. Vi er enige i, at vi må gå videre ad de baner, som allerede er afstukket, men vi er af den opfattelse, at vi bør gøre det med større besindighed, end der er udtrykt i forslaget, når man taler om, at det skal ske inden for 10 år.

Vi håber, at udvalgsarbejdet kan være med til at afklare problemstillingerne yderligere, således at vi kan nå frem til noget, der er bæredygtigt for os alle.

Poulsgaard (FP):

Når man igennem 2-3 år næsten daglig har færdedes på en psykiatrisk afdeling, kan man kun hilse dette forslag med stor tilfredshed. Men jeg kan oplyse VS og hr. Tinning om, at mange af de forslag, der skitseres her, er man jo i fuld gang med rundt omkring, så der foregår en udvikling.

Det er også glædeligt, at der foregår en udvikling mod langt større åbenhed omkring disse emner. Man bliver ikke behandlet som spedalsk i dag, hvis man har en sindslidelse. Det er noget, man i hvert fald kan hilse med tilfredshed.

Vi kan være enige om, at de, der skal arbejde med psykiatriske patienter, skal have en forsvarlig uddannelse, og de skal også have arbejdsforhold, der er til at leve med, for det kan jo nok være et lidt deprimerende arbejde at have. Hvis der er noget sted, Fremskridtspartiet er parat til at øge udgifterne, så er det i hvert fald inden for dette område.

Der er blevet sagt mange rosende ord om amterne. Jeg synes, at amterne også i denne henseende er en hæmsko uden lige. Hvor længe skal vi blive ved med at være så gammeldags, at vi opererer med amter, kommuner og stat? Afskaf da det fordyrende mellemled, der hedder amter, og lad Indenrigsministeriet overtage driften af ethvert sygehus! Det er meningsløst, at en tilfældig amtsgrænse skal afgøre, hvor man skal være indlagt, så man måske får meget længere til et sygehus med psykiatrisk behandling. Det er meningsløst, at man ikke kan få en smidiggørelse. Det er jo de samme mennesker, der betaler i både amter og stat. Jeg kan ikke se nogen som helst grund til, at man bliver ved at opretholde dette ulyksalige amtssystem. Jeg kan ikke se andet, end at det simpelt hen er et overfordyrende administrationsled, man har fået ind, og når det nu engang er kommet ind, så har vi så mange venner, der sidder ude i amterne, så kan man ikke afskaffe det. Der er ingen fornuftsbegrundelse for, at man har et amt til at styre sygehuse, det kunne Indenrigsministeriet eller Socialministeriet sagtens klare.

Jeg vil også godt appellere til kommunalbestyrelserne rundt omkring i landet. Det er ikke nok, at man har gode læger og gode psykiatriske afdelinger, man skal også fra kommunen være parat til at give støtte til de mennesker, der er blevet udskrevet. De har behov for at snakke om deres problemer og være sammen i fælles aktiviteter, altså simpelt hen nogle steder, hvor disse udskrevne patienter, som er patienter stadig væk under ambulans behandling, kan mødes. Det er sådan nogle ting, man skal tage fat på.